

Hunedoara-Deva

Arno/58

- Dragii mei!... mă simt ca acasă...

— Fac magistrala de Est fără capital din Vest şi mai scriu că continuă tradiţia...

P o v e s t e

Povestea mea nu începe cu „Căci a fost odată prin nu ştiu ce meleaguri o fiică de împărat...” ori cu „Demult odată domnea peste un regat un crai fâlos, puternic, care avea o fată...” Eroii mei nu s neamuri de fefe împărăteşti, nu mbracă straie scumpe bătute n nestemate şi nu trăiesc ca zmeii din basme prin palate, ci locuiesc — să zicem! — la Titu ori Găeşti. Ei nu au în grădină nici meri, nici peri de aur şi n grajd nu le nechează un armăsar sălbatec care preferă (gusturi!) în loc de oază, jăratec şi nu le-a dat tîrcoale odată un balaur. Deci, neaînd tangenţe cu lumea de fantasmă, n-au bănuit nici dînsii ce vor păşi cîndva şi nici că subsemnatul în vers îi va cînta, intrînd astfel în lumea eroilor din basme. Căci nu-i de ajuns că fetel îi spun cu toţi Ileana şi nici că pe „tăticul”, şef la un „O.C.L.” eu, îl cheamă Zmeureanu şi că semnează Zmeu... ca ea să aibă soarta frumoasei Cosinzeana. Şi totuşi... dar îmi pare că ar fi mai cu tenie să nu ne pierdem iarăşi în alte divagaţii şi să încercăm ca fără prea multe complicaţii să povestim povestea de la începutul ei. Era prin..., nu ştiu minte nici luna şi nici anul!... cînd fata, pionieră în clasa şasea A i-a spus lui Zmeureanu că l-ar ruga ceva: să-i „leie” un profesor, că ar prea să nveţe pianul. Dar Zmeureanu aprig... (era cam enervat căci îi „picase” patru inspectorii „din centrală”!) i-a spus: „Ascultă fată, te rog să-ţi vezi de şcoală! La taică-meu acasă, pian n-am înodată. Şi totuşi, uite, astăzi eu sînt dîta-mai şefu...” mai spuse plin de sine, cu glasul grav, solemn dar brusc se intrerupse şi apoi bătu în lemn cu gîndul la controlul care-i stricase chefu’. Şi a vegheat Ileana întreaga noapte, tristă şi-a plîns... din lacrimi însă nu s-a format un taz ca n basmul Cosinzei cu Pristea cel viteaz ci s-au strîns toate, toate, în pernă şi n batistă. Din ziua ceea fata n-a mai vorbit de pian deşi „tăticul”, poate, s-ar fi înduplecat

căci între timp fusese îmi pare avansat, dar eroina noastră avea şi ea un plan. Şi într-o zi, părinţii aflată de la şcoală că au fost poştii să vină la 7 fără un sfert la Casa de Cultură s-asculte „Un concert dat astăzi de orchestra de pioneri locală”. Să fi văzut orchestra! Georgică bătuşul, cel care într-o vreme speriaşe toţi vecinii, era concert-maestru şi demn, ca Paganini, îşi încerca cu grijă vioara şi arcuşul. La flaut Mihăiţă, băiatul lui Moşoi, La picuţină, Olga, mezină lui Gh. Soare, iar la vioara a doua Irina, cea mai mare, şi Titi al lui Stanciu, strungarul, la oboi. Într-un cuvînt prieteni şi cunoştinţe veci... Cit despre dirijorul întregului program era chiar Vasilică cel ce mi-a spart un geam şi l-am adus acasă la tată-su de urechi. Surpriza mare însă a fost mica Ileană care-a cîntat „con brio” o... nu ştiu ce... sonată încît „familiunea” brusc entuziasmată a devenit din ziua aceea melomană. Şi peste tot pe unde mergea el, Zmeureanu, îl auzeai: „Ei, ce preşti, demult, de cînd mă ştiu, ba, aş putea chiar spune, la noi din tată n fiu există, dragi prieteni, o pasiune: pianu’!

De-o fi să mă întrebe cumva vreun cititor: „Ce legătură are...? De unde pînă unde...? De ce legi basmul clasic de...?” Eu îi voi răspunde: „Ileana e studentă azi la Conservator! Am reoăzut-o oineri la televiziune frumoasă, elegantă în rochiţa-i de bal... Ce credeşti, Cosinzeana putea da recital chiar dac-avea concursul a zece de zine bune?!” Şi totuşi se cuvine să fac o precizare că orice asemănare de nume şi persoană între Ileana noastră şi biata Cosinzeana cu diata el banală, e pur întâmplătoare.

ION ATANASIU-ATLAS

Cum poate deveni un om cumsecade umorist

SAU SFATURI PENTRU CEI CARE NU VOR SĂ MAI RĂMÂNĂ OAMENI CUMSECADE

MOTTO: Foate verde salcie
 $2 \times 7 = 14$
 $+ 7 = 21$
(diă folclor)

Dacă un om cumsecade ține cu tot dinădinsul să devină umorist, atunci trebuie neapărat să țină seama de următoarele sfaturi. Întii și întii omul cumsecade trebuie să se decidă ce fel de umorist vrea să devină: umorist de adevăratelea, de mina a doua, ori de mina a treia. Să presupunem că omul cumsecade e modest și se mulțumește cu mina a treia. Dacă e așa, atunci obligatoriu trebuie să se lase de serviciu (că și așa o să fie dat afară). Să-și lase serviciul și să umble prin berării, să găsească un barman care umple halba până la semn. După ce l-a găsit să scrie despre el și dacă n-o să ridă lumea cind o citi că există barmani care pun bere până la semn, să nu-mi dea omul cumsecade nici un ban. Dacă, doamne ferește, omului cumsecade i se năzare să devină umorist de mina a treia în plină iarnă, e rău. Berăriile iarna nu prea merg, așa că trebuie să găsească altă cale. Să facă aceeași figură în tramvai, adică să călătorească zile, săptămini întregi, cu toate tramvaiele și să-l facă portretul taxatorului nu merge. Eu am călătorit odată cu tramvaiul 16 și taxatorul mi-a dat restul până la un ban, ba mi-a dat în plus și 30 de bani. Așa că trebuie să caute cu totul altceva. De pildă să caute mănuși imblănte și să scrie că a găsit. O să ridă lumea și-o să zică: „Ce glumă bună!”

Ce ne facem însă cu omul cumsecade, care vrea să devină umorist de mina a treia peste noapte? Există oare posibilitatea să devii umorist de mina a treia peste noapte? Există! În acest caz, omul cumsecade trebuie să investească un mic capital. Să cumpere plumbagină, hirtie semi-velină și un creion chimic tare. Dacă nu găsește creion chimic, poate cumpăra în schimb o mașină de scris „Olimpia”, „Remington” ori... de fapt marca nu contează. Dacă găsește de ocazie o mașină cu car mare poate s-o cumpere. Carul mare, să știți de la mine, nu poate avea nici o influență asupra umorului. Mașină de scris să fie. (Totuși e de preferat o mașină portativă ca, dacă nu se prinde figura în București, să poată pleca în provincie; apar reviste și ziare și în provincie). Cum a făcut rost de aceste ustensile, omul cumsecade trebuie să se așeze în pat cu fața în sus și să înceapă să se gîndească. Sînt unii oameni care nu pot sta prea mult cu fața în sus. Aflați că dumnealor n-o să poată deveni umoriști niciodată. Asta e condiția esențială pentru umoristul de mina a treia.

Bineînțeles că omul cumsecade care s-a așezat în pat cu fața în sus, nu trebuie să se gîndească la onorariu. Există un tarif. Nu trebuie să se gîndească nici la categoria în care o să-i fie încadrată schița sau portretul. Grăja asta o s-o aibă secretarul de redacție, că data e pus acolo, să stabilească categoria (cacofoniile, în paranteze, după noua ortografie, sînt permise) și să scoată poantele dacă există. Nu trebuie să se gîndească nici la cai verzi pe pereți. Că se gîndește degeaba. Cai verzi nu există și pe urmă caii nu pot sta pe pereți. Vorbesc de cai adevărați, de caii vii care pot minca ovăz. Trebuie neapărat să se gîndească la un subiect umoristic. Sînt preferate subiectele industriale. Se pot da și teme: „tăierea rapidă a metalelor”, „ungerea pistoanelor prin pompă, barbotaj ori mixtă”, „fazele în elaborarea oțelului în cuptoarele Siemens

Martin”, „stîrpirea gîndacilor de Colorado”. Ultima temă mi se pare că nu este industrială, dar merge.

După ce s-a fixat asupra temei și a găsit și subiectul, se apucă de scris și scrie, și scrie pînă dă gata subiectul. După asta bate schița, ori ce a ieșit, în 10-12 exemplare. Trece prima dată pe la „Urzica”, unde lasă originalul. După ce a scăpat de original, aleargă cu copiii pe la ziarele care au pagini de satiră și umor.

Este imposibil să nu se găsească o redacție care să nu-i publice opera. (Vorbesc din experiență).

Se schimbă situația cu omul cumsecade care vrea să devină umorist de mina a doua.

Ăsta, în primul rînd, trebuie să-și cumpere o lulea, tutun de lulea și un aparat de desfundat luleaua. Să-și mai cumpere un stilou „Kaveco-Dia” ori un „Pelikan”, un Notes îmbrăcat în piele ori material plastic, să fie nevastă-sa încadrată undeva și să primească bani de buzunar de la dumnea ei. El nu poate fi încadrat nicăieri, pentru că are nevoie de mult timp liber.

Pentru omul cumsecade care vrea să devină umorist de mina a doua, condiția esențială nu este aceea de a sta în pat cu fața în sus. El are libertatea să stea în orice poziție, chiar și cu fața în jos. La el condiția esențială este să aibă un permis la Biblioteca Academiei, unde se găsesc colecțiile revistelor „Humorul”, „Panorama”, „Bufonul”, „Papagalul”, „Epigramă”, „Pitigoiul”, etc., să aibă acasă operele complete ale lui Caragiale, Cehov, Mark Twain, Bernard Shaw, Șalom Alehem și alții... (Ați băgat de seamă, cit sînt de modest? Nu mi-am

trecut numele nici măcar la „alții”.) După această primă condiție, urmează a doua: să aibă în casă un calendar cu evenimentele cele mai importante. El n-are nevoie de indigo. Clasicii nu trebuie copiați mot-a-mot, ci numai pe ici pe colo, prin părțile esențiale, cum spunea Caragiale. Trebuie să se mai priceapă să prelucreze schița pe care o s-o publice cu ocazia Zilei Învățătorului... adică să se priceapă să știe să facă din aceeași schiță, la anul sau peste doi ani, o altă schiță pentru numărul închinat Zilei Copilului. În schimb n-are nevoie de mașină de scris, trebuie însă să bea cafea și cafeaua să n-o bea oriunde, ci numai la „Capșa” ori „Nestor”, unde se poate întîlni cu secretarii de redacție. Nu știți ce putere au secretarii într-o redacție! Habar n-aveți! Dacă i se pare secretarului că necrologul scris de cutare are umor, apoi să știți că-l publică. Ce să mai vorbim de schițe! De aceea, oamenii cumsecade, care vor să devină umoriști de mina a doua, trebuie să se îmbrătească cu cit mai mulți secretari de redacție. Și asta e o condiție esențială, pentru că altfel rămîn doar oameni cumsecade.

Arătăm mai sus că umoriștii de mina a doua au nevoie de lulea, Notes îmbrăcat în piele sau material plastic și stilou. Da, au nevoie. Pentru ei se recomandă, ca să-și formeze poziția și un nume, ca toate materialele să le scrie la cofetăria „Nestor” ori „Capșa”, să audă în jurul lor: „Iar scrie scriitorul!” Și se mai cere asta pentru a se putea face deosebirea dintre umoristul de mina a doua și cel de mina a treia. Umoristul de mina a doua trebuie să aibă presanță, să fie serios, să nu glumească (așa cum au fost clasicii) ori dacă glumește să glumească serios. Să fie și răutăcios, nervos. E bine dacă are un ulcer gastric. Ulcerul gastric îl face nervos. (Pe mine m-a nedreptățit dumnezeu, mi-a dat un ulcer duodenal).

Și cetățeanul cumsecade care vrea să devină umorist de mina a treia, și cel care vrea să devină umorist de mina a doua nu trebuie să țină cont de indemnurile care se fac peste tot: documentare, documentare și iar documentare. Cititorul n-are nimic de câștigat din afacerea asta. V-o spun eu, tot din experiență. M-am documentat pînă peste cap și uite unde am ajuns.

Cel mai ușor e să devii umorist de categoria I. Pentru asta nu trebuie să conduci un ziar de agricultură. Poanta asta a fumăt-o Mark Twain. Și pe urmă, ziarul nostru „Agricultura Nouă” are și redactor-șef, și redactor-adjunct. E o organizare mai bună la noi. Cînd pleacă redactorul-șef în concediu, rămîne redactorul-șef adjunct, și vice-versa.

Pentru a deveni umorist de categoria I, omul cumsecade trebuie să beneficieze de trei condiții: 1) Să n-aibă umor. 2) Să nu scrie. 3) Să-i infliereze în note și notițe pe umoriștii de categoria a II-a și a III-a.

Mai există o serie de umoriști pe care nu trebuie să-i băgăm în seamă. Umoriștii care au talent. Pentru ei sfaturile astea ar fi de prisos. Totuși un sfat și pentru ei. Nu din partea mea, eu nu mă bag. Din partea cititorilor. Să scrie, mai des.

NICUȚĂ TĂNASE
categoria pană

Portret

Noroc, Sandule! E liber aici, lângă tine? Mulțumesc! Ospătar! Și mie una răce și fără guț! Uf! Cald, Sandule! Arde, nu glumă! Și dacă pe cuptorul ăsta mai alergi și după Vasiloșu... Cum? Așa-i, că nu-l știți! Stați să-mi aducă halba și țilă deservu imediat...

Un moment, să trec la umbră... că doar nu-l cunosc de azi de ieri... De trei luni nu-l cunosc, de când îl tot caut... Ba mint! Că de cunoscut tot îl cunosc, dar din auzite, pentru că altfel decît la telefon n-am realizat să-l aud...

Vasiloșu ăsta, măi Sandule, este un om pe cît de ocupat, pe atît de metodic... Are și el, că oricare, momente cînd nu vrea să fie deranjat din funcțiunile lui de sub-șef sau de om, atît ca să-și dea importanță, cît și ca să prețulești mai mult clipele în care îl găsești... Mă rog, pentru mine clipele asta încă n-a sosit... și să vezi cum a făcut, măi Sandule, ca să nu poți pătrunde la el... Simplu! Oul lui Columb, nu alta! Și-a alcătuit omul din vreme un tabel cu șase răspunsuri fixe, care începe să funcționeze de la întrebarea:

- „Vă rog, pot să vorbesc cu tov. Vasiloșu?”, și el - tabelul iar nu Vasiloșu - arată astfel:

Răspunsul 1: Acum nu poate! Are pe cineva!

Răspunsul 2: E în ședință!

Răspunsul 3: Vorbește la telefon!

Răspunsul 4: E pe teren!

Răspunsul 5: N-a venit azi!

Răspunsul 6: A plecat!

Ce strîmbî din nas, Sandule? Cred și eu că ai mai auzit răspunsul din astea la tot pasul, dar marți gînditorii sînt cei care concretizează lucrurile astea simple...

E, și cum îți spun... Cîteodată, pe la început se întimplă să schimbe între ele ordinele răspunsurilor 5 și 6, din care cauză solicitatorul afla mai întîi că Vasiloșu „a plecat” și pe urmă că „azi n-a venit”... asta, recunosc, provoca o oarecare nedumerire în capul cetățeanului...

O să mă întrebî de unde știu toate astea... Să-ți spun, măi San-

dule, că nu ne zorește nimeni... Pînă la 12, cînd mi s-a spus că revine, mai e!

L-am cunoscut prima dată acum trei luni, cînd problema pentru care-l căutam era urgentă. Legătura cu el mi-a stabilit-o o voce necunoscută care - eu fiind nou - mi-a dat la telefon primul răspuns:

- Acum nu poate! Are pe cineva.

După trei ore de așteptare, vocea mi-a dat răspunsul 6:

- A plecat!

Am ridicat sprincenele a admirate:

- Om de acțiune, nu glumă! Nu stă o clipă!

A doua zi am venit cu problema, ceva mai devreme.

Mai erau acolo cîțiva care-l căutau.

Vocea de la telefon ne-a spus:

- Acum nu poate! Are pe cineva!

Iar după o jumătate de oră:

- „E în ședință”. După trei ore a sărit la „5”:

- „N-a venit azi!” că te la și pe sărite, ca să nu știți, nu numai ce-i cu el, dar nici ce-i cu tine.

Am venit și-a treia zi, cînd mi s-a spus să revin că vorbește la telefon, iar după o oră că de patru zile e pe teren.

- Halal om - mă gîndeam.

Cînd mai respiră ăsta?

Am venit și săptămîna următoare. Devenisem un obișnuit al instituției. Tovarășul de la „Informații” începuse să se obișnuiască cu mine. Dacă nu veneam o zi, parcă îi lipsea ceva.

Dimineața, cînd mă vedea intrînd, lăsa pe toți deoparte și mă servea întîi pe mine... mă servea cu o țigară și cu un scaun... La prînz îmi lua scaunul înapoi, mi-l punea deoparte să-l am a doua zi și plecam la braț, spre casă.

Am început să îl cunosc și pe ceilalți cetățeni care-l căutau. Mi-am făcut o mulțime de cunoștințe.

Îl studiam fără ca el să bage de seamă... Aveam timp.

Erau acolo cu diferite treburi, și mai tîneri, și mai bătrîni, și femei, și bărbați... Inte-

resant e, Sandule, să studiezi pe cei care așteaptă de mult și fără șanse. Unii fumează liniștiți, alții fumează aprig... Cîte unii sînt furioși... String din dinți, avînd grijă să se facă auzit, la intervale regulate, cîte un scrișnet care nu prevestește nimic bun... Alții sînt apatici... O singură trăsătură comună îi unește: toți au cu Vasiloșu treburi urgente.

Îmi închipuam cîteodată ce s-ar fi întimplat dacă ar fi intrat toată masa asta în biroul lui, ar fi tras toți de el ca dintr-o șuncă... și asta, te rog să mă crezi, l-ar fi împiedicat să le rezolve problemele... Începusem să-l dau dreptate că nu ne primește pe toți odată, ba chiar pe nici unul. Ah, n-ai idee cîte gînduri năstrușnice pot să-ți treacă prin minte cînd aștepți... Aveam momente cînd mă descopeream admirîndu-l.

Și iar îl căutam...

Solicitorii se schimbau, la instituțiile respective unii erau criticați că nu-l găsesc pe Vasiloșu și erau trimiși, în căutarea lui, alții mai zeloși. Figurile acestora improspătau pentru o zi-două atmosfera din jurul biroului de „Informații”.

La început erau zîmbitori și increzători în sine, după care treceau fiecare la categoria pentru care erau apți: apatici sau furioși; după alte trei-patru zile dispăreau cu totul.

Acum îl apreciam și pentru abilitatea care-l ajuta să ni se strecoare printre degete. Îl felicitam în gînd pe acest erou al cărui chip trebuia să-l construiesc numai și numai din imaginație, care este, recunosc, un material destul de fragil pentru un om ca Vasiloșu.

Și-n acest timp, situațiunea pentru care-l căutam prima dată, era la fel de acută. Halal om! Cum reușește el să mențină actuale toate problemele, fără măcar să se arate!

De la un timp, pătrunderea la el a devenit și o chestiune de ambție, apoi o obsesie și acum în urmă îl visam și noaptea.

Visurile aveau contururi suficiente de precise... Nu-l nici o minune asta, Sandule! Îmi dădeau dreptul la asta, zilele în care mă tot gîndisem la el.

Se făcea că sun la poarta casei lui, un castel întunecat și misterios. Deasupra clopotului de la intrare, era o lozincă: „PUTEȚI SUNA CĂ NU RĂSPUNDEM!”

Intr-un tîrziu mi-a deschis, totuși, un pitic ghiduş în persoana căruiă recunoșteam pe omul de la „Informații”... mă ducea pe săli nesfirșite și întortochiate... din cînd în cînd mă apropiam de tablourile înșirate pe pereți, cu gîndul să admir, înflorat, strămoși incremențiți

cu mina sprijinită profetic și cumsecade de o coloană albă, de marmoră.

În locul lor, ramele încadrau portrete dragi de telefoane, ședinte și uși închise, luate din față și din profil.

Printr-o ușă încuiată cu un lacăt greu înfiripam cu un personaj nevăzut, următorul dialog:

- Bună ziua!

- Acum nu pot! Am pe cineva.

- Vă rog, castelanul Vasiloșu e acasă?

- Sînt în ședință.

- Am venit pe calul meu alb să-ți închin la picioare spada mea și problema cantinei.

- Vorbesc la telefon.

- Vin cu darurile minunate, castelane! Teșături de Buhara, vinuri de Rodhos și referatul lui Făncău...

- Sînt pe teren!

- Vin de peste munți și ape, cale de șapte zile și opt nopți!

- Am plecat.

- Cerul să-ți ocrotească pașii!

- Sînt pe teren.

Dimineața mă trezeam bulmac și juram să-l pedepsesc pe Vasiloșu pentru nepăsarea față de timpul meu, cu indiferența mea.

- Gata! Nu mă mai duc!

Supărarea ținea două zile, după care omul de la „Informații” iar mă servea cu o țigară și cu un scaun. Ce era să fac? În sfîrșit... Cam asta e tot... acum o să plec... Mi-a spus că la 12 fix mă primește... Să trăiești! Ne vedem mîine, tot aici!

...

- Noroc, Sandule! Uf! Tot cald!... Poftim?! A, da! Ești curios cum s-a terminat povestea...

În sfîrșit, m-a primit. Dar nu el... Șeful lui... Am intrat la el, în disperare și am pătruns imediat... Îl expun problema. Zice:

- Foarte bine, dar nu era nevoie să vii la mine... Putea să rezolve și Vasiloșu...

- Da, tovarășe director, dar pe'mnealul îl caut de trei luni și nu-l găsesc niciodată!

- Cum se poate! Nici acum?

- Nici acum!

- Imposibil! Dă-mi telefon!

De-ai că! Trebuie să fie la el în birou!

Și îi dau telefon.

Inchid.

Șeful, curios: - El?

- Secretara spune că e-n ședință cu dumneavoastră!

FRED FIREA

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

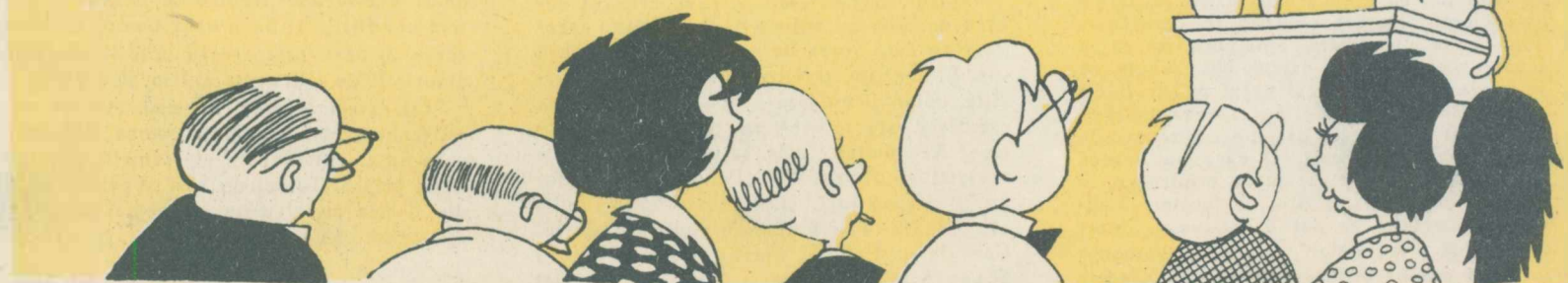
...

...

...

...

Cum înțeleg unii autocritica

- Pentru că am întîrziat ieri, îmi fac o autocritică, dar dacă îmi tac două autocritici pot întîrzia și mine?...

Desen de Pall

BASMA CURATĂ

„Urzica” a sesizat Sfatul popular al raionului Lugoj despre unele lipsuri ale tovarășului Ilion Partenie, secretarul Sfatului popular din comuna Zgribești.

Cu acest prilej redacția a avut posibilitatea să constate că la Sfatul popular al raionului Lugoj trăiesc, iubesc și lucrează doi mari umoriști care pînă acum au rămas necunoscuți și care, așa cum arătăm mai sus, trăiesc, probabil bine, îi iubesc pe Ilion Partenie și lucrează cum se va vedea mai jos. Cele două tinere talente sînt secretarul sfatului, tovarășul Triponescu Partenie, și Verbaschi Ion, șeful secțiunii secretariat. Acest cuplu, semnează răspunsul adresat redacției, în legătură cu cercetările întreprinse asupra abaterilor lui Ilion. Și iată „ce a rezultat” din cercetările dumnealor: „În ceea ce privește faptul că umblă beat (adică Ilion) s-a constatat că într-adevăr consumă cantități alcoolice mai mari, însă în cazuri foarte rare și nu în timpul serviciului”.

Care va să zică, Ilion, bea rar, da' bea bine, și faptul că semnatarul răspunsului subliniază acest fapt cu „însă” presupune că ei erau în dezacord cu Ilion numai dacă acesta ar fi băut puțin dar des. Nu bea în timpul serviciului, susțin dumnealor, Triponescu Partenie și Verbaschi Ion, și nu-i deranjează de loc, că e de notorietate publică faptul rețesit din cercetări că Ilion bea din cînd în cînd din gros.

Răspunsul continuă apoi prin a ne asigura că: „Nu se verifică faptul că ar fi fost găsit (Ilion) în stare de ebrietate dormind pe treptele cooperativei”.

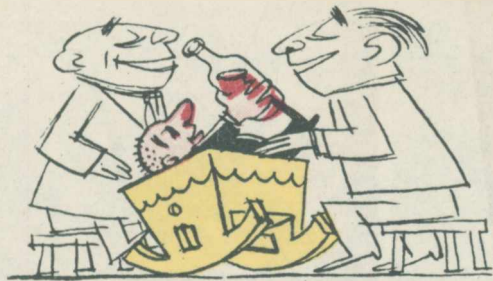
E un succes într-adevăr că nu se verifică și că n-a fost găsit dormind, dar se poate să fi fost găsit treaz. În orice caz chiar dacă nu se verifică nu e exclus ca Ilion să se fi aflat într-unul din acele „rare” momente cînd bea virtos.

Ce se verifică într-adevăr, după cum ne comunică cele două talente, este faptul că „Ilion Partenie are datorii în sumă de lei 532 la cooperativă, dar nu s-a reușit a se stabili că ar avea datorii și la diverși cetățeni din comună”.

Acest „nu s-a reușit a se stabili” ne face să ne întrebăm dacă „s-a încercat a se stabili”, dar pentru că cetățenii nu au registre cum are cooperativa e clar că nu prea „s-a reușit a se dovedi” și în concluzie nu „s-a reușit a se stabili”. În ce privește datorii la cooperativă, s-au luat măsuri în sensul că, așa cum ne comunică cei doi cercetători, Ilion Partenie... și-a luat angajamentul să plătească pînă la iunie. Respirăm ușurați că Ilion și-a luat angajamentul să-și plătească datorii, deși se pare că atunci cînd împrumuți niște bani se înțelege de la sine că trebuie să-ți dai și înapoi, chiar dacă nu-ți lei angajamentul.

Mai departe, ne-am bucurat cînd am aflat că „nu se verifică faptul că a sustras (tot Ilion) din banii autoîmpunerii și din fondul zoopastoral suma de 2000 lei”. Ne-am bucurat mult, foarte mult, ne-am bucurat în valoare de 2000 lei, dar ne-am întristat apoi cînd am citit în continuare că „din controlul făcut la casă s-a constatat o lipsă de 950 lei din fondul zoopastoral”. Am scăzut deci din bucurie suma de lei 1050 și ne-am întristat pentru cei 950 din fondul zoopastoral. Dar și aici ni se comunică că s-au luat măsuri: „Din partea Comitetului executiv raional... l s-a fixat termen pentru a depune această sumă lipsă din gestiune”. Drastic. A pășit-o Ilion. Nu te joci cu comitetul. „Ai luat bani din gestiune? Primește-ți pedeapsa tovarășe, și în concluzie... dă-ți înapoi”. Mărturisim în acest caz că nu vedem care e diferența între o gestiune și o casă de ajutor reciproc. Pentru că atunci cînd ești înscris într-o asemenea asociație și împrumuți bani tot „sanctiunea” aceasta o primești: să-ți dai înapoi.

Totuși Ilion n-a rămas chiar nepedepsit.

Adunându-i-se toate abaterile la un loc, s-a hotărît că Ilion nu poate scăpa așa ușor. Și atunci Comitetul executiv al Sfatului raional Lugoj l-a sancționat cu... mustrare scrisă cu avertisment. Asta fiindcă nu bea des, ci bea rar, fiindcă bea mult și nu puțin, fiindcă n-are datorii decît 532 lei la cooperativă și fiindcă n-a intrat în gestiune decît pînă la contravaloarea sumei de 950 lei.

Dar, ca orice material umoristic care se respectă, răspunsul celor doi tovarăși are și o poantă de final. Astfel, ei încheie arătînd că: „Pe lângă aceste lipsuri (care lipsuri? că, afară de lei 950, ei nu l-au găsit nici o lipsă) decît, pe lângă aceste lipsuri,

tov. Ilion Partenie, are și realizări frumoase în munca de sfat popular în problema socializării agriculturii”...

E înduioșător cu ce inimă de mamă l-au cercetat cei doi pe Partenie căci, uite, are și realizări frumoase, pe lângă lipsuri, deși despre ce fel de realizări e vorba în afară de cele „frumoase” nu se specifică. Probabil nu s-a reușit a se stabili. Și cei doi continuă: „Pentru care (realizări) unele elemente din comună caută să-l compromită făcînd sesizări neîntemeiate și din ură”.

Curat neîntemeiate! Omul bea rar și ei se zisează că bea des. Omul are datorii numai la cooperativă și ei susțin că are și la cetățeni. Și, în sfîrșit, Ilion ia din gestiune lei 950 și aștia îl reclamă pentru 2000. De unde reiese că 1050 lei e din ură și neîntemeiat.

Felicităm pe cei doi tovarăși pentru zelul depus în a-l scoate basma curată pe Ilion Partenie, dar așteptăm un nou răspuns care poate fi mai puțin hazlu, dar edificator.

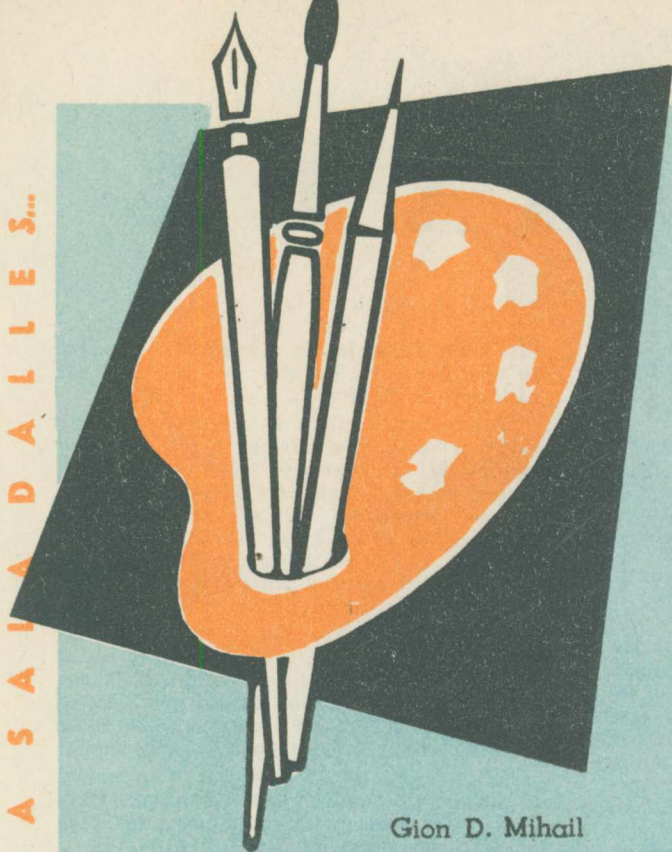
Pentru că în ceea ce privește corectitudinea primului răspuns, aceasta „nu s-a reușit a se stabili”.

SADI RUDEANU

— Casa plătește!

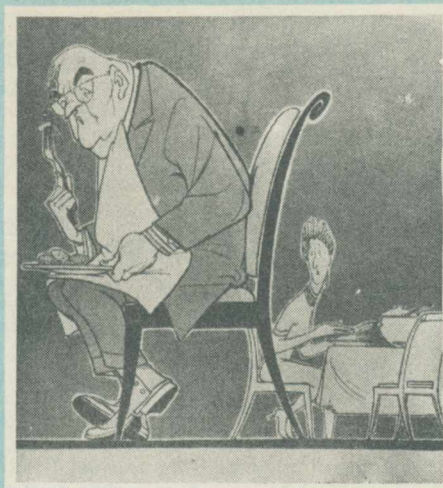
Desen de A. Poch

Gion D. Mihail

Eugen Taru
Laureat al Premiului de Stat

Opinia publică împinge diplomația americană
spre masa tratativelor

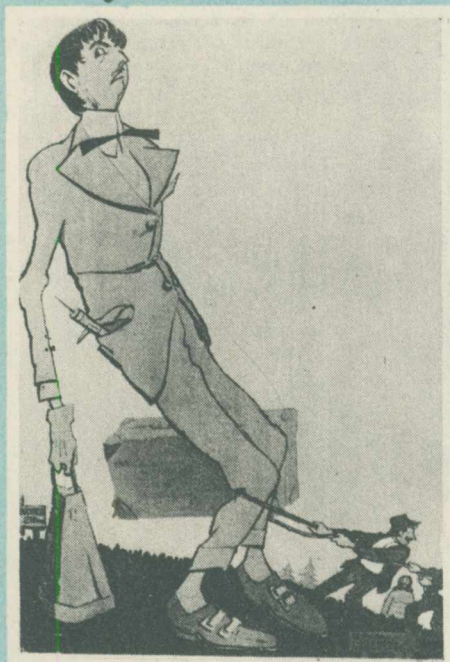
— Treci la masă... John!
— Și tu începi ? !..

Cik Damadian
Laureat al Premiului de Stat

Omagiu caricaturistului ISER

George Voinescu

Unii doctori... și stagul la țară

Gh. Chirtac

Nell Cobar

Dilemă în S. U. A.

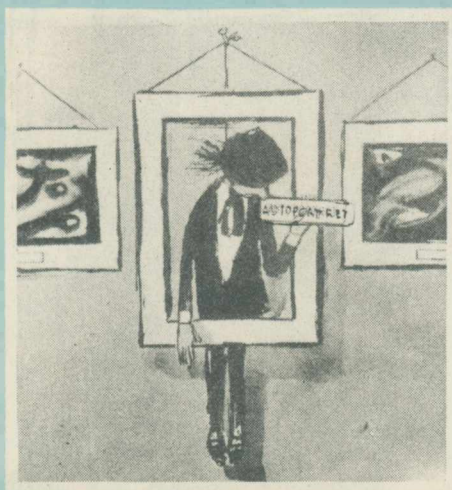
Puterea obișnuinței

Vlad Crivăț

— N-am să vă dau restul.
— Atunci mai olimbă-mă puțin !

Lucaci Adrian

Originalitate cu orice pret

PROGRAM DE CULTURALIZARE

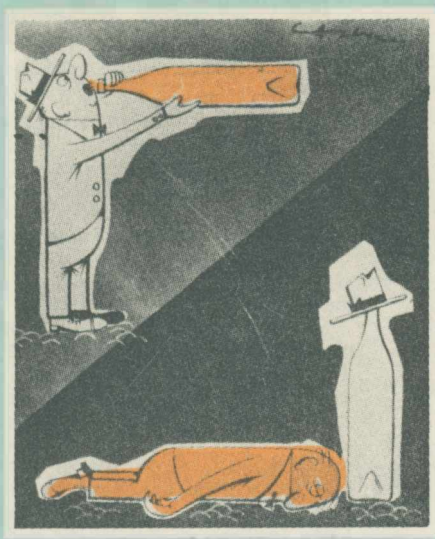
— Ce este azi aici ?
— Căsătoria...
— Lui Gogol ?
— Nu ! a lui Iliu cu Veta !

I. Doru
Laureat al Premiului de Stat

— Ce-i asta, domnule, m-a servit unu și la plată veniți doi!

Cazacu Constantin

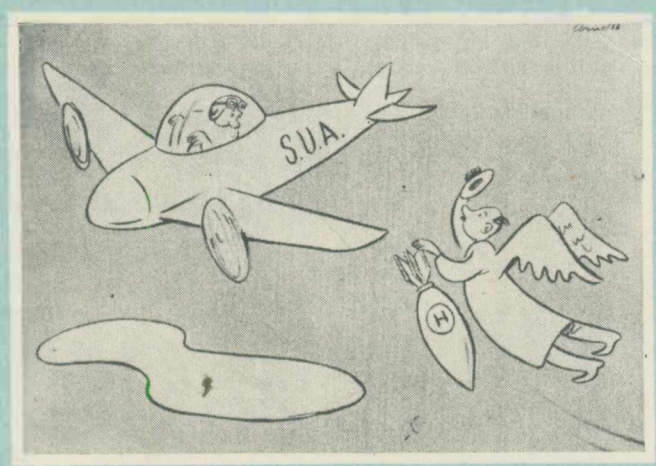
Bejivul

Rik Auerbach

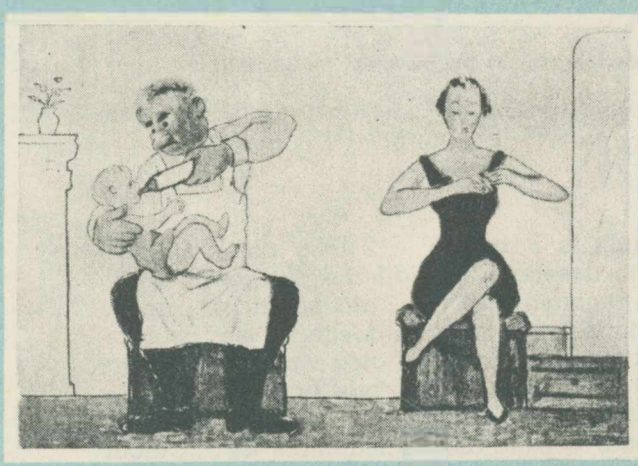
— Am scăpat o bombă, Jimmy. Ce ne facem?
— Noi ??? să se întrebe ăia de jos...

E. Arno

— Scuzați! Dumneavoastră ați pierdut acest obiect deasupra orașului nostru?

I. Davidescu

M-Adam și Eva

A. Poch

Ipocritul (din seria „Portrete”)

Fred Ghenădescu

Cind lipsește hirtia de ambalaj

L. Darian

Economie...

ICATURĂ DE LA SALA DALLES... DIN EXPOZIȚIA DE CARICATURĂ DE LA SALA DALLES...

— Pofțiți, dudule, cazul dv. este cel mai urgent!!!

O vrăjitoare a...

Nepotul meu, în vîrstă de 16 ani, a văzut de curînd un film. „Vrăjitoarea”. Inapoiat de la cinema, și pentru că văzusem și eu pelicula, m-a întrebat:

- Unchiule, ce problemă atacă filmul?... - Păi... cum să-ți spun... asta... adică... mai întîi... să vezi... cu alte cuvînte...
- Bine, asta am înțeles și eu, m-a replicat el, credeam că dumneata îmi poți explica mai pe larg.

Și a plecat să-și vadă de treburile lui. Am plecat și eu, la Direcția Difuzării Filmelor. Aici, am găsit pe un tovarăș din comisia care vizionează, și distribuie filmele pe piață. L-am rugat să-mi explice exact ceea ce m-a cerut nepotul meu să-ți explic. Fiindcă tovarășul ultase pe ici pe colo subiectul filmului, l-am expus eu pe larg:

E sfișietoarea poveste de dragoste a unui tânăr inginer cu buletin de Paris, angajat și plecat la ferma unei bogătașe, văduvă, tinărdă, mamă și suedeză. În calitate de bogătașă, bogătașă e doidora de bani și de capricii, în calitate de văduvă, văduva nu e veselă, dar e frumoasă, iar după moartea soțului a prins un gust nebun de viață; în calitate de tinărdă se îndrăgostește de inginerul francez cărui i-ar închina fericiată viața, ferma, câli și un șanț pentru irigație ce urmează să-l construiască francezul (ș-ar părea că în întreaga Suedie nu există un inginer autohton capabil să sape un șanț).

În calitate de mamă, a dat naștere copil, și-atît.

În timpul dejunului, desfășurat în gerla tinerei văduve, cineva scapă sau o furculiță sau o linguriță, în orice unealtă metalică și cromată. Inginele apleacă s-o ridice. Dar vai! Ajuns cu sub masă, el nu mai caută cu ochii precum este legal și civilizât, ci o perechea de picioare nespuse de frumoare a delicioasei bogătașe! Și se țule drama. Picioarele suedeze răzînă franceză, și florii dragostei înledea ghes din cap pînă în picioare două zi, suedeza pleacă totuși la o picioare cu tot. O zicală spune: „picioare care nu se vad se uită”; și astfel inginerul călcînd în picioare jurămintele fațcioarelor partenerel, se îndrăgostește două membre inferioare. De data noile picioare nefiind proprietatea bogătașe, sînt desaculte. Picioarele aparținere sălbatice în vîrstă de 18-20 ani sau pierdută, nu se știu de cine, înture de nepătruns, și deoarece în cu există birou de obiecte pierdute, nenă rămas pe veci în crunta pustietate cîndu-și viața din prima zi de scuplină junglă, micuța sălbatcă (din ferelese dacă e și canibală) nu s-a de nici una din binefacerile civilecoafura permanentă, zborul cu helice

CREAREA „CLUBULUI DAUMIER”

Intruniți la Paris, de la 2 la 5 mai 1958, subsemnații desenatori din diferite țări, caricaturiști, satirici umoriști, reporteri, am hotărît să creem o asociație internațională destinată să ușureze și să multiplice întîlnirile cu scopul de a apăra în comun idealul nostru precum și interesele profesionale.

Am dat acestei asociații numele de „Clubul Daumier” în onoarea artistului care a închinat marelui său talent celor mai nobile cauze.

Fondatorii „Clubului Daumier” au deplina conștiință a răspunderii morale a oamenilor de artă față de public și sînt animați de același ideal de pace, dreptate, înfrățire și demnitate umană.

Asociația este deschisă pentru toți colegii ai căror talent le onorează profesia și care respectă în opera lor idealul pentru a cărui apărare „Clubul Daumier” a fost întemeiat.

„Lettres Françaises” - mai 1958 - Paris

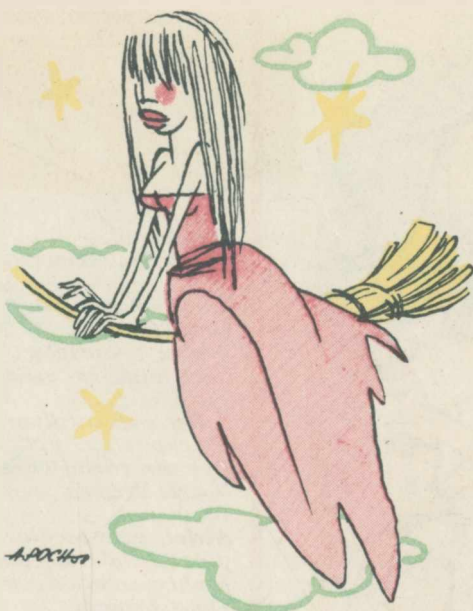
Paul HOGARTH R. P. R. H. R. P. R.
 Jacques NARET. MITEL BERG. Eugeniu Piirhi
 LENYREN Jan DANILLO
 V. R. D. I. N. I. WARSZAWA. effel F. J. S.
 E. G. S. I. eccles
 Eugen Legeck. Bil. Lima de Freitas
 kibsamadian Ey. taru

in... filme

prăjitura cu frișcă, baba-oarba ori înghețata pe băț. În schimb e meșteră nelintrecută în capcane și mai cu seamă știe să sărute. (Asta de la Eva a moștenit-o!). Inginerul se îndrăgostește cumplit de această domnișoară Tarzan, flință pură, curată, imaculată, inocentă, suavă, delicată, ireală (pentru rest consultați dicționarul universal al limbii române), îi propune s-o ia de soție (obicei împămîntenit precum se vede și în junglă). Tărzănoaica, deși habar n-are ce înseamnă „căsătorie”, refuză categoric și pare-mi-se îi și palmulește! (Eternul feminin nu se dezmințe nici măcar în mijlocul junglei).

În culmea indignării, spumoasa și delicioasa sălbatecă mănincă o ghiindă crudă, apoi fuge, se întoarce, iar fuge, iar se întoarce (inconsecvență feminină, ce te miri!) și pînă la sfîrșit ea primește să-i fie consoartă, dar imediat dispare în codru, după aceea apare la... biserică. După slujbă i se administrează de către săteni o bătaie soră cu moartea, i se sîrșe cămașa, singura ei toaletă care ținea loc și de pijama, și de rochie de seară și de rochie de întîlnire, și de talor, și de șorț de bucătărie (știa Inginerul pentru ce o ia de soție!). Totuși, prinț-o veritabilă minune, scapă! Fuge ea, fuge o căprioară, fuge francezul, fuge suedeza, fuge un automobil (pardon, automobilul fugise mai înainte) și sălbatica se prăbușește sleită. În fața ochilor i se face

Intuneric și în sală se face lumină. Ieșirea prin Sărindar...

- Cam acesta este subiectul, mă adresez eu interlocutorului. Aș dori să mă lămurii care este ideea de bază a filmului.

- Val de mine, păi atîta lucru n-ai sesizat? Dezbate o sumedenie de probleme actuale. De pildă, inginerii-agronomi parizieni care pleacă la țară. Exemplu pozitiv pentru unii agronomi ai noștri care nu vor să părăsească Bucureștii. Prima problemă la mîna. Este?

- Este, de ce să mint...

- Și apoi ce părere aveți despre interpreta

principală, Marina Vladi? Superbă. Zîna, nu altceva, este?

- Este, de ce să mint...

- Așadar, problema...

- Problema zinelor...

- Nu, problema frumosului. O femeie, un tablou...

- Păi, bine tovarășe, dar pentru tabloul acesta nu aveam nevoie de film. Rezolvăm problema la „Foto-Color-Studio”, că are în vitrină tot felul de zîne, luate din față, bust și profil... Și vorba aia, sînt zînele noastre... Adică, mergînd pe linia argumentelor du mitale, „folosirea zinelor interne”...

- Fie și așa, filmul acesta, presupunem, nu dezbate suficiente probleme. Ne-am reabilitat însă aducînd „Serenada mexicană”. Este?

- Este, de ce să mint. Și ce conține „Serenada Mexicană”?

- Nu te supăra, tovarășe, dumneata însă dovedești o totală lipsă de nivel. Cum ce problemă? Problema serenadelor și problema mexicană!...

- Da, da, da, într-adevăr! Iată, eu îmi fac o serioasă autocritică. N-am sesizat, deoarece n-am vizionat filmele astea în adîncime. Abia acum mi s-au deschis ochii... Aoleu! Vă rog să mă scuzați... Mă grăbesc. Am bilet la cinema și întîrziu. Vă salut, vă salut.

- La ce film mergeți?

- La ăia... franțuzesc, cum îi spune... ăia care dezbate problema șeptelului...

- Care, tovarășe? Un film zootehnic? Nu-mi amintesc.

- Păi, ăia... îmi scapă numele... care dezbate problema oilor și problema celor cinci picioare...

Alex. VIANU

Desen de Eugen Taru și Cik Damadian

J. F. DULLES: — Jim, repede valizele, să nu scăpăm ocazia unui mic război local!

Colossal

Mister Iago
Din Chicago
E patronul
Fabricii „Cameleonul”.

Ba aflu că mister Iago
Din Chicago
Este și proprietarul
Unei inimi ca zaharul!

Suflet extraordinar,
El, capitalism aplică,
Dar din sortul care cică
Poartă firma: „popular”.

Astfel, prin localuri, la o
„Coca-cola” sau „cacao”,
Mulți vorbesc de mister Iago
Din Chicago.

— „Da, persoana lui selectă
— zice unul — se reflectă
Și în felul cum respectă
Subalternii și bontonul.
Bunăoară,
Intr-o seară,
Smith îmi spune că patronul
I-a zis: Este ora 9,
E tîrziu și-afară plouă.
Lasă toată treaba, lasă!
Și, fiindcă-i vremea rea,
Urcă-n limuzina mea
Și-am să te conduc acasă!”

— „Colossal”
Zice altul din local
— „Stai să vezi întreg ploconul!
Smith îmi spune că patronul

I-a zis, delicat, pe drum:
„Unde-o să mînci acum?
E tîrziu și ploaia fine
Știi ce? Te invit la mine.
Am și-o băutură bună.
Vom cîna azi împreună”.

— „Colossal”
Sare altul mașinal.

— „Ai răbdare, stai puțin!
Smith apoi mi-a povestit,
Că patronul a servit
Icre negre, stridii, vin
Și șampanie, și gin...
Și i-a zis: E un-spre-zece
Și, vezi, ploaia tot nu trece.
Cum pot să te las să pleci?
Noaptea-ai ai s-o petreci.
Hai, dezbracă-te mai bine
Și-ai să dormi în pat cu mine!”

— „Colossal”, mereu s-aud
Alte voci: „De necrezut!
Mister Iago
Din Chicago
E-o comoară, o podoabă?
Sau fiu ager și te-ntreabă
Mai degrabă
Decă Smith
Care îi-a istorisit
Intîmplarea-i curioasă,
E-o persoană serioasă?!”
— „Sută-n sută cred în fine
Că-i exact tot ce pă spus.
Cine poate ști mai bine?
Smith e secretara lui!”

I. BERG

DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI

În lumina faptelor

Necazul lui Joe

„Chiar dacă vă trebui să mă înglodez în datorii, voi ști totuși să mă achit de această obligație de onoare față de camarazii sovietici”.

Omul care a rostit aceste cuvinte, cu lacrimi în ochi, într-o cameră a unui mic hotel din Washington, este șofer de autobuz la Chicago. Numele lui e Joe Polowski.

Joe e unul dintre militarii americani care au luat parte acum 13 ani la celebra întîlnire de pe Elba. Acum doi ani, la aniversarea acestui eveniment, Joe împreună cu alți camarazi ai săi au fost oaspeții guvernului sovietic și ai foștilor combatanți sovietici participanți la întîlnirea de pe Elba, și au petrecut, grație ospitalității gazdelor — după propria lor mărturie — zile de neuitat.

Anul acesta, cinci foști combatanți sovietici au fost invitați să întorcă vizita camarazilor lor americani, la Washington. Printre ei, celebrul Alexei Meresstev, scriitorul Boris Polevoi, etc. Dar, — și aici începe rușinea lui Joe Polowski, — guvernul american n-a vrut să-și ia sarcina acestei ospitalități. De teamă, firește, ca nu cumva acest gest să contribuie la apropierea celor ce au luptat împreună odinioară împotriva nazismului.

De-aici sentimentul de jenă și strîmtoare al lui Joe, lacrimile lui de rușine și ciudă și hotărîrea lui de a răspunde, cu orice sacrificii, ospitalității și prieteniei camarazilor lui sovietici...

Unde se vede că în Statele Unite bunul simț și sentimentul de onoare pot fi întîlnite totuși cu ușurință (numai să nu le cauți la Departamentul de Statii)...

„Strictă necesitate”

Ce înseamnă o strictă necesitate? La întrebarea aceasta se pot da, desigur, diverse răspunsuri. După corespondentul din Washington al ziarului englez „Sunday Times”, „Vestul consideră drept strict necesar aducerea a cel puțin 100 de rachete balistice” din America. Dar această „strictă necesitate” trebuie completată cu încă 300 de rachete balistice cu rază medie de acțiune. Deși ziarul folosește un termen destul de general pentru a-l desemna pe cel ce resimt o astfel de „strictă necesitate”, aceștia sînt totuși lesne de identificat, mai ales că, așa cum s-a subliniat în parlamentul britanic, instalarea primelor baze de rachete va costa „aproximativ 40 milioane lire”.

În nici un caz formula nu se referă la popoarele vestice, cărora o asemenea „strictă necesitate” le impune renunțarea la necesități într-adevăr din cele mai stricte.

O rachetă la Edinburg

Recent, a avut loc la Edinburg o mare experiență științifică. După cum ne înformează „l'Humanité”, studenții universității

din acest oraș au construit o rachetă balistică intercontinentală pe care au pregătit-o zilele trecute pentru lansare. Mai multe mii de persoane au asistat — de la o distanță prudentă — la această excepțională experiență.

Semnalul de pornire a fost dat de însuși rectorul universității, d. Robertson Justice, care a apăsat pe un buton uriaș. La început nu s-a întîmplat nimic; uriașa mașinărie, care măsura peste-trei metri înălțime, a rămas pe loc. Deodată însă, la baza rachetelor au țîșnit flăcări, care au cuprins apoi întregul aparat. Racheta a ars în întregime în câteva clipe. Întreaga asistență s-a cutremurat de ris. Ilaritatea a sporit și mai mult cînd d. Robertson Justice a declarat calm: „Experiența noastră a reușit tot atât de bine ca și cele ale americanilor... Singura deosebire e că noi ne-am amuzat mult mai mult decît ei”.

Tilcul întîmplării a fost apoi dezvăluit de unul din studenți, care a precizat că, spre deosebire de rachetele americane, racheta lor nu era menită cituși de puțin să-și ia zborul, (fiind construită din... carton) ci n-avea alt rost decît să facă să explozeze... ironia și amuzamentul asistenței pe seama pregătirilor belcoase care au loc peste ocean!...

Se poate spune că racheta studenților din Edinburg a cunoscut, într-adevăr, un succes deplin!

O AFACERE MURDARĂ: „BOMBA CURATĂ“

Desen de Boris Efimov (din „Krokodil“)

D. Robert Jungk este un fost cetățean austriac, devenit apoi american, care și-a închinat întreaga activitate luptei împotriva bombei atomice. El a publicat, nu demult, o carte intitulată „Mai clar decât o mie de soare“. În trecere prin Elveția, d. Jungk a acordat de curând un interviu ziarului „Gazette de Lausanne“ în care, printre altele, a făcut următoarele precizări revelatoare în legătură cu lansarea primei bombe atomice la Hiroșima :

„Renunțarea la folosirea bombei atomice, la verificarea practică a unui proiectil de construcție atât de costisitoare, ar fi cerut un curaj civic considerabil din partea politicianilor și șefilor militari. Fără să se pronunțe afirmativ pentru lansare, președintele Truman, după cum declară generalul Groves, s-a mulțumit să nu spună *nu*“.

Și bomba de la Hiroșima a fost lansată. În urma ei: 300 000 de victime omenești.

În momentul de față, în mijlocul unei asurzitoare regii propagandistice, Statele Unite continuă șirul unor explozii nucleare menite, după explicațiile oficiale, să pună la punct cel mai perfect mijloc de distrugere, așa numită *bombă curată*.

Propaganda americană vrea să convingă lumea că această „bombă curată“, odată pusă la punct, va fi o adevărată binefacere pentru omenire. De ce? Pentru că, spre deosebire de bombele nucleare obișnuite, „bomba curată“, deși va avea o putere de distrugere mai mare, totuși nu va fi urmată de efectele radioactive dăunătoare care însoțesc de obicei exploziile nucleare.

Așadar, de acum înainte, bombele americane garantează o moarte „curată“, fără complicații radioactive! Cam cîți fericiți muritorii vor putea „beneficia“ de un asemenea sfârșit pur, de pe urma unei singure „bombe curate“, e ușor de închipuit dacă ne gândim că față de bombele de azi (cu o rază de distrugere de circa 800 km. p.) bomba de la Hiroșima era o adevărată glumă!...

Dar mai e și alt „avantaj“ considerabil: în urma exploziilor, bombele obișnuite, „murdare“, lasă terenurile respective pentru foarte multă vreme infectate de deșeurile radioactive. În cazul „bombei curate“ acest neajuns e înlăturat: imediat după explozie, cioclii și proparii se pot prezenta fără teamă să-și strângă recolta de sute de mii de morți. Morții curăți, în cea mai perfectă stare de curățenie, neatinși de radioactivitate nici cît negru sub unghie...

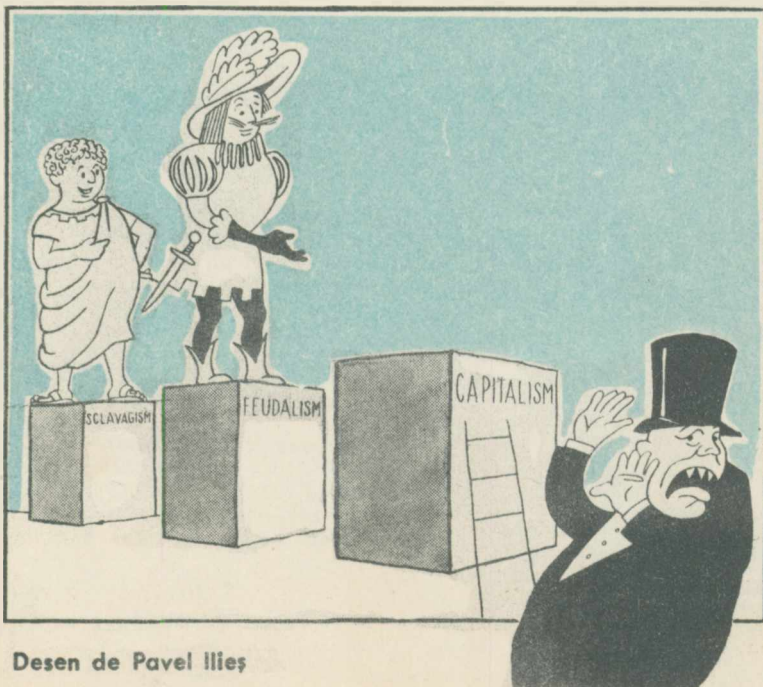
În ciuda acestor mari „avantaje“ se pare că „bomba curată“ n-a stîrnit nicăieri entuziasm. Ba chiar o serie de savanți celebri din toată lumea au demonstrat că așa-zisa „bombă curată“ e o imposibilitate din punct de vedere tehnic și că toată zarva propagandistică stîrnită în jurul ei, nu e decît diversivune și excocherie.

Oricum ar fi, „curate“ sau necurate, bombele și exploziile lor experimentale sînt întîmpinate pretutindeni pe glob de indignarea crescîndă a popoarelor, de dorința lor de a îndepărta pentru totdeauna negurile amenințătoare ale războiului. Întreaga omenire pașnică consideră „bomba curată“ drept o afacere foarte murdară căreia trebuie să i se pună capăt cît mai curînd.

ION CĂLIMARĂ

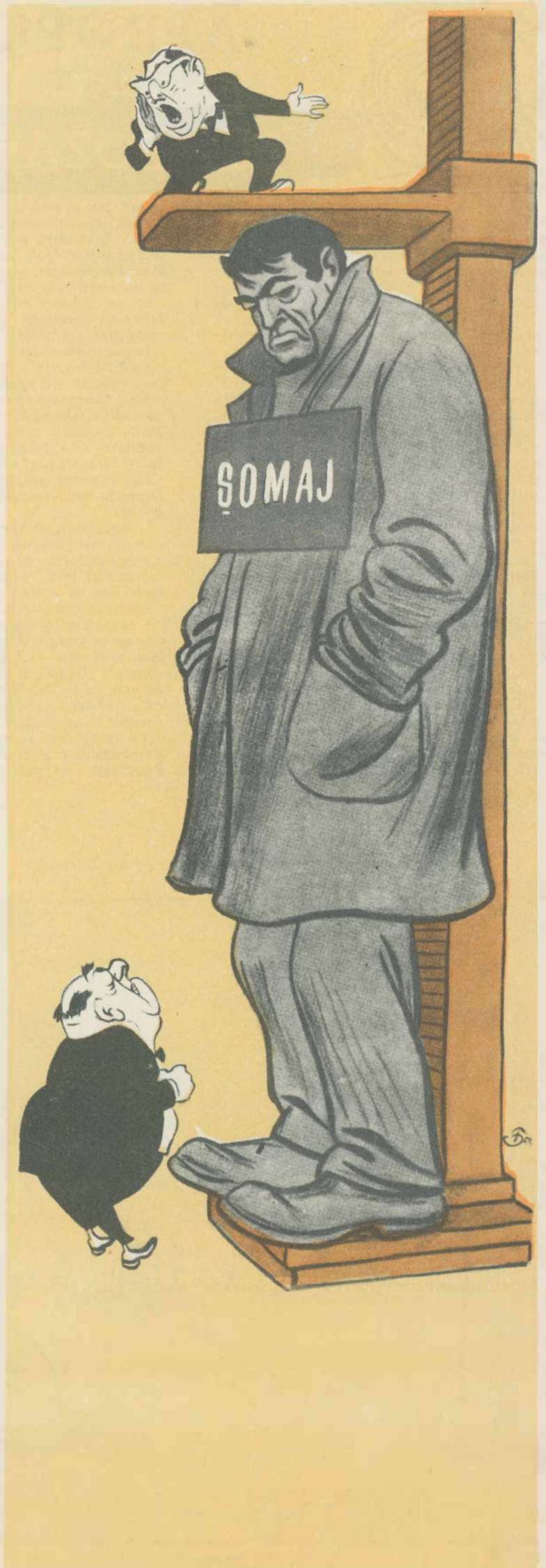
Apologeții capitalismului se străduiesc să demonstreze că orînduirea capitalistă ar fi peșnică

LA MUZEUL ISTORIEI

Desen de Pavel Ilies

— Nu face pe nebunul. Tot lîngă noi îți este locul!...

— Locuință n-are, cu hrana nu este asigurat și totuși crește...

URZICA 11

RAIDUL „URZICII” APROPO de APROZAR

Pentru că sintem în plină vară și pentru că în urma unei fericite coincidențe vara aduce cu sine tot felul de vitamine sub formă de legume proaspete și fructe, ne-am gândit și noi să preparăm un dejun cu binevoitorul concurs al O. C. L. Aprozar-București. Zis și făcut. Ne-am sculat la ora gospodinelor vrednice, am luat sacoșa și, cu inimile pline de speranță, iată-ne la unitatea... a filialei „1 Mai”.

„Vă rugăm - începem pe nerăsuflăte - 3 kg de mazăre...” - „Boabe sau păstăi?” - sintem întrerupți. - „Verde!” - „După ora 9,30...” - „Păi, noi știam că dacă vrei să ajungi departe trebuie să te scoli de dimineață!” - „Fiți fără grijă că veți ajunge foarte departe dacă vreți fructe și legume înainte de 9,30! ne asigură responsabilul. Mai toate unitățile filialei „1 Mai”, situate în afara piețelor, primesc marfa la ore mari!” - „Și cit de departe s-o pornim?” - „Încercați pe traseul liniei 17!”

Luăm tramvaiul așadar, facem o baie de aburi, și iată-ne cu optimism reînnoit în Piața „28 Martie”.

„Mazăre, cartofi, legume?” - „Este!” - „Spanac!” - „N-a fost nici la vremea lui!” - „De ce?” - „Pentru că filiala noastră (T. Vladimirescu) are contracte cu G.A.S.-uri care preferă să lucreze pe cont propriu decât în colaborare cu Aprozarul!” - „Cum se face?” - „Se încarcă un camion la G. A. S. Bragadiru, cu spanac să spunem, se trimite toată cantitatea la compartimentul Gostat din piață, se crează astfel aglomerații la un singur centru și se

spune „nu avem” la Aprozarele care ar fi trebuit să primească și ele!” - „Și... numai G.A.S. Bragadiru procedează așa?” - „Mai sint și altele. G.A.S. Domnești, de exemplu. Și la alte produse, nu numai la spanac. Asta se numește onorarea contractelor?” - „Nu. Asta se numește spanac, pentru care GAS-urilor în chestiune li se cuvine drept recompensă... o salată!”

Intrucât nimeni nu poate spune de ce în Piața „28 Martie” fructele sint puține și cam oboșite, ne gândim să nu le mai deranjăm și noi de pe tarabă. Facem din nou baie de aburi și iată-ne în Piața Amzei (filiala „I.V. Stalin”) unde e atita belșug de fructe, că ne sperlem... de felul cum funcționează prețurile. Ici căpșuni splendide la 4,50 lei kg. Colo, căpșuni stilcite, tot la 4,50 lei kg. Dincolo, căpșuni intermediare, tot la 4,50 lei kg.

- După cite observăm, tovarășe director Ciungu, vă preocupați serios de problema justei aplicări a prețurilor!” - „Ce să facem mai întâi, tovarăși? Să ne ocupăm de birou sau de rețea?”

Înainte de un argument atât de „clasic” tot ce putem face e să ne inclinăm, și să trecem la compartimentul Gostat care desfăce produsele G.A.S.-urilor „Pantelimon”, „Roșia”, „Dudu”, etc. Aci, căpșuni identice cu cele de la „Aprozar” (4,50 lei kg) se vînd cu... 7,50 lei. - „Știți, sint direct de la producător!” ne explică responsabilul unității, care totuși nu e responsabil de situație. Responsabil e merceologul trustului Gostat-București, tov Spătaru, care, printre altele, a

achiziționat de la G.A.S. „Dudu” și 175 kg de ceva indefinibil, botezat... tot „căpșuni”. Pînă la stabilirea exactă a compoziției numărului conglomerat, cetățenii au preferat să treacă mai departe. Le-am urmat exemplul. și... iată-ne în Piața „1 Mai” (filiala „Grivița Roșie”), unde un afiș mare ne invită stăruitor: „Consumați cit mai multe fructe, conțin vitamine!” Cum habar nu avusesem pînă în acea clipă despre adevărul cuprins în afiș, ne-am repezit să consumăm.

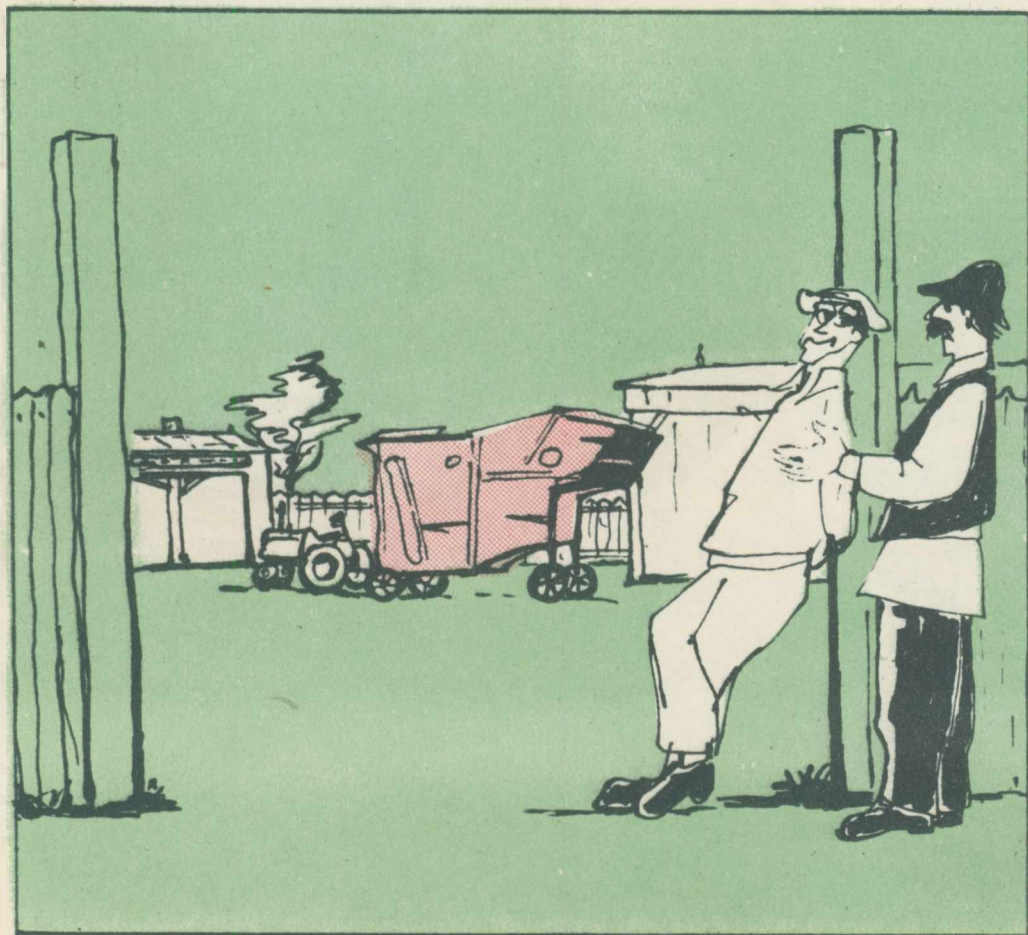
„Stați, fraților - ne-a temperat tov. Neagu Mușat, responsabilul Aprozarului din Piața „1 Mai” - nici așa! Afișul e afiș, iar fructele sint fructe!” - „Și deosebirea?” - „Păi, afișul poate să stea oricît, în timp ce fructele, în așteptarea consumatorilor, pot să se degradeze și mă lasă pe mine în pagubă. Or, de ce să-mi lau eu beleaua asta pe cap, cînd pot dormi liniștit?” - „Just! Dar cu vitaminele consumatorilor cum rămînem?” - „Eh, să se ducă cine vrea la depozitul „16 Februarie”, că se găsesc acolo fructe berechet!” - „Și d-ta, în timpul asta, ce faci?” - „Ce-am făcut și ieri pe vremea asta!” și ca să exemplifice, tov. Mușat se încule în magazie, se întinde pe niște lăzi și-și trage pătura peste cap.

Intr-adevăr, la depozitul „16 Februarie” găsim fructe cum n-am găsit nici la Piața „1 Mai” a aceleiași filiale. Ba îl găsim și pe director. „Cum se face, tovarășe Pascu, că fructele se află în depozit și nu în piețe?” - „Da’ ce, asta e depozit?” - „Intr-adevăr, nu prea arată a depozit, dar tot ținîndu-le aici, nici fructele nu vor mai arăta curînd... a fructe!” - „Ei, și? Va scădea prețul! Nu e bine?”

Mulțumim frumos de perspectivă și lă-sîndu-l pe tovarășul director Pascu cu „scăderile” sale și cu preocuparea - în plin sezon de achiziții și desfăcere - de a-și muta depozitul, ne repezim pînă în Obor (sectorul filialei „23 August”) unde ne umplem sacoșa cu tot ce dorim. Păcat că nu șade toată Capitala în Obor! Ar avea și Moșii alături.

VALERIU CORNEA

Acolo unde reparațiile mașinilor agricole nu se fac la timp.

- La treierat?
- Ași, la reparat!

Desen de I. Davidescu

Ideal

Tăcut, posac și resemnat
El stă mereu la locul lui
Indiferent și rezervat
Cu aerul unei statui.

Și la birou după hîrții
E-ascuns ca după parapet.
Rezolvă cereri zi de zi
Nici prea rapid, nici prea încet.

Curg zile, săptămîni și luni
Nepăsător că vremea trece.
Venit parcă din alte lumi
La tot rămîne calm și rece.

I-am spus: - „Cum, n-ai un
ideal?
În lumea asta tu ce vrei?”
El mi-a răspuns foarte normal:
- „Aștept să vină ora trei”.

S. DOREL
- Botoșani -

În drum, întâlnești tot felul de curiozități. Dar cea mai interesantă curiozitate a drumului este fără îndoială călătorul care așteaptă „ocazia”.

L-am zărit de departe prin geamul parbrizului, ca pe o moșgildeață, care ședeă inertă în iarbă. La vederea camionului meu, moșgildeața a sărit în picioare și, cînd i s-a părut că distanța dintre noi a devenit convenabilă, întinse o mîină înainte, ca un miștigan care vrea să atragă atenția că stopul e pe roșu.

În clipa următoare aveam, alături de mine, în cabină, un pasager.

- Nu merg departe - mi-a spus. - Numai pînă la Călinești. Trebuie să iau ulei de la Semeteu în bidonul ăsta. Altfel, nu mai merge batoza.

Nu eram prea atent la ce spunea. Eram atent în fața mașinii, unde, pe șosea, un cetățean cu un bidon lîngă el, gesticula cu disperare în direcția mea. Ridica mîinile în sus, le cobora în jos, țărăși le ridică, și dădea din cap într-un chip ciudat. Mi s-a părut că am în față un credincios brahman care se roagă.

Am oprit. Pentru că nu mai era loc în cabină, pseudocredinciosul brahman s-a mulțumit să se urce împreună cu bidonul său, sus, în camion.

- Tot la Semeteu merge și el - m-a lămurit cel de lîngă mine. - la motorină, că ulei a adus azi-dimineață. Știi, dacă nu aduci carburanții la vreme, stă batoza...

Între timp, pe șosea apărură a treia făptură, care semnaliza spre mine în același cod nedeslușit. Am oprit. Pe urmă, am mai oprit o dată. În scurt timp camionul meu se umplu de pasageri și bidoane. Parcă eram cursa cu lăptari, spre locul de desfacere a produselor lactate. Dacă n-ar fi fost bidoanele, am fi avut aspectul plăcut al unei mașini cu excursioniști, plecați duminică din București, să-și petreacă ziua plăcut pe malul lacului Snagov.

- Dacă n-am avea ocazii, legătura noastră cu Semeteul ar fi pe jumătate întreruptă - îmi explică pasagerul de lîngă mine. - Nu toți avem mijloace proprii.

Abia atunci băgai de seamă că pe șosea domnea o agitație neobișnuită. Călăreți grăbiți galopau în toate direcțiile, iar printre ei mișunau o groază de bicicliști. Pe lîngă toți treceau, zimbînd cu superioritate, motocicliști.

- Unuia îi trebuie benzină - îmi explica vecinul meu - altuia motorină, altuia ulei. Unuia i-a sărit o șalbă, altuia știftul de la roata de transmisie, altuia i s-a rupt curea. Altuia îi trebuie o cheie ca să strîngă o piuliță.

- Și pentru toate astea alegă pînă la S. M. T. ?
 - Că doar n-ai vrea să alerge la biserică !
 - Și altă soluție nu există ?
 - Ți-am spus : cea mai bună e soluția cu motocicletă.
 - Numai că soluția asta n-o au toți.
 - Soluția o au toți. Dar nu toți au motocicletă. Oprește !
 M-am uitat înainte. Întimplător, nu-mi semnaliza nimeni.
 - Oprește ! - repetă autoritar pasagerul din cabină.
 - Oprește ! - răspunse ca un ecou corul pasagerilor din camion.

- De ce să opresc ?
 - Pentru că am ajuns.

S-au dat cu toții jos. În același timp am fost înconjurat de alții. Erau cei care își umpluseră bidoanele, care căpătaseră șalbă sau piesa de schimb, care trebuiau să se întorcă urgent la batoza lor și așteptau de cine știe cîtă vreme, o ocazie. Și iată că ocazia eram eu. Eu însă trebuia să-mi continui drumul înainte.

Am mai mers cîtiva kilometri cu mașina goală. În dreptul meu, apărură o arle în lucru. Batoza dudula. Erau cu toți atît de preocupați de batoză, încît nici n-au observat cum trece ocazia pe lîngă ei și cum le scapă. Parcă habar n-ar avea că în orice clipă poate să li se termine motorina sau uleiul. Și atunci de unde mai găsesc ei o ocazie să-i ducă la S.M.T.-ul apropiat ? Mai bine să se îngrijească din timp. Trebuie să-i fac atenție. Claxonez. Ei nu mă aud. Mă dau jos din mașină și fac semne. Întîi, ca gimnastica de dimineață, pe urmă ca o rugăciune brahmană. În sfîrșit, vine spre mine motoristul.

- Tovarășe ! - zic arătînd spre camion. - Nu scăpa, ocazia. - ??
 - Te duc gratis pînă la S.M.T., împreună cu bidoanele !
 - Ce să fac acolo ?
 - Ei asta ! Ulei, motorină...
 - N-am nevoie.
 - Nu vorbi așa, tovarășe, că nu știi ce se poate întîmpla. Acuș îți plesnește o șalbă la motor sau, mai știi eu ce...
 - Poate-ți plesnește duminică !
 - Așa ? Ei bine, te las. Plec, dar o să-ți mai aduc aminte de mine cînd ai să termini uleiul sau motorina.
 - N-o să-mi aduc aminte că nu se termină. Rezervoarele noastre sînt pline.
 - Care rezervoare ?
 - Care ni le-a umplut Semeteul din timp. Păi unde crezi că am ajunge, dacă am umbla și noi ca și de la Călinești, toată ziua de colo-colo cu bidonul ? Noi avem rezerve pe toată vara. Și carburanții, și piese de schimb. Ținem de alt Semeteu !

Am plecat. Drumul șerpuia pe niște dealuri virtuose. Sus de tot, am oprit camionul și am privit înapoi. O perspectivă largă îmbrățișa mulți kilometri. Ca niște vapoare grele pe un rîu întortochiat, melculau pe șosea mașini și căruțe. În fund de tot, un cogeamitea autocamion făcea popasuri mai la fiecare stîlp de telegraf. Ai zice că șoferul se poticnește la tot pasul.

Ați ghicit : intrase omul în zona S.M.T.-ului Călinești.

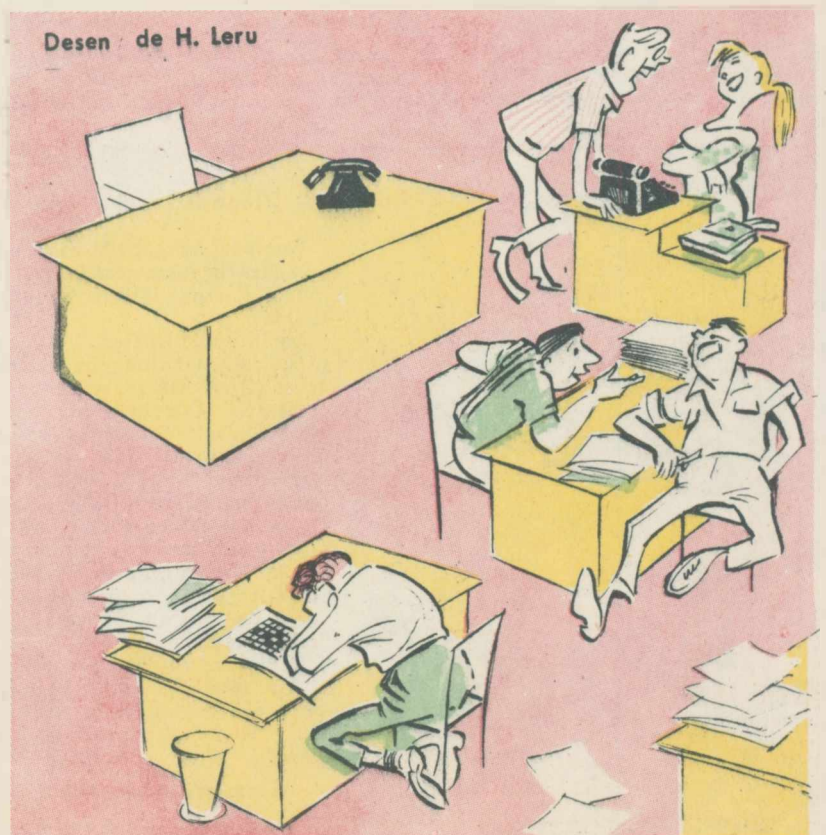
VICTOR PIȚIGOI

Desen de M. Gion

ȚĂRANII : - Bun material pentru căminul cultural...
 - Da... dar îl duc la mine acasă, să nu se fure...

Desen de H. Leru

- Șeful crede că numai el e în concediu...

Bărbat iubitor de inovații

Cu o mare dragoste sînt primite propunerile de inovații, la I. S. E. M. (Intreprinderea de stat pentru explorări miniere) de către tovarășul director Teodor Bărbat. Dragostea dînsului față de inovații e atât de mare, încît - atunci cînd ajunge la domnia-sa o propunere de inovație a inginerului Traian Grigorescu („Modificarea instalației de foraj A. U. B.“, dosar nr. 240/1956) - nici nu-l mai vine tovarășului director să se mai despartă de ea, și o ține în sertar, nerezolvată, peste un an de zile.

Dar, lucru ciudat: tovarășul director iubește numai inovațiile. Pe inovatori, nu. Propunerile de inovații, dînsul le numește „cereri“, iar pe inovatori... cerșetori. Raționamentul domniei-sale e simplu: cine depune o „cerere“ înseamnă că cere ceva, iar cine cere e... cerșetor. (În concluzie: cererea de către inovatori a drepturilor ce li se cuvin legal e o... cerșetorie).

Apoi, tovarășul director Teodor Bărbat, după ce face această inovație în vocabular... cere un automobil și pleacă acasă, fiind surmenat de cît efort a făcut sprijinind mișcarea inovatorilor din întreprindere.

Sarcină, în a 12-a lună

Conform legislației respective, anumite inovații, sînt considerate... inovații, și sînt răsplătite de către întreprindere ca atare, iar altele sînt considerate, sarcini (de serviciu).

Caz concret: la Uzinele 23 August din Capitală, o inovație a colectivului ing. Dobrescu Constantin și Perianu Alexandru (Modificarea capetelor de ardere la cuptorul Siemens - Martin, dosar nr. 81/1957), odată acceptată, a fost pusă în folosință și în cursul primelor 9 luni de aplicare a fost răsplătită ca atare, pe baza bineînțeles și-a avizului dat de tovarășul contabil-șef Ispas A. Ion.

Dar același contabil-șef, după trecerea celor 9 luni, a dat un nou aviz, conform căruia - în ultimele 3 luni ale anului legal de folosire a inovației - ea să nu mai fie luată în considerare ca inovație, „întrucît apreciem că este sarcină de serviciu“. Adică în ultimele trei luni să nu mai fie recompensată.

E prima sarcină, cunoscută în lume, care începe de la a 10-a lună și durează pînă la a 12-a.

Auto - premieri

„Intreprinderea minieră Cimpulung“ cu sediul în Pescăreasa (regiunea Pitești) e de trei ani la rînd cîștigătoare concursului

de inovații pe tot Departamentul Minelor, adică încă de pe cînd departamentul era minister.

Pentru rezultatele obținute, membrii colectivului său de invenții și inovații au fost premiați cu cîte o jumătate de salariu.

Dar marea... inovație e următoarea: pe lista premiilor s-a trecut, cu propria sa mîină, și tovarășul director Năstase, „ultimul“ că nu face parte din colectiv. Și a încasat parale, pe nedrept, și anul trecut și anul acesta.

De această „inovație“ au deplînd cunoștință și tovarășul ing. Gheorghiu Ion, șeful serviciului invenții - inovații din direcția tehnică a departamentului, tovarășul director general Bogdan Ion de la Direcția generală a ligniților și hulei, care au confirmat auto-aprobarea, precum și tovarășul contabil-șef al întreprinderii, Papuc Gheorghe, care ar putea explica... legalitatea autopromeriții.

Vorba aia: oastea de inovatori a lui... Papuc.

De 18 ori

Nu prea se știa de ce, la uzinele metalurgice „Progresul“ din Brăila, tovarășul Ulmanu Gheorghe e numai... cu numele președinte al colectivului de invenții și inovații din cadrul cabinetului tehnic al întreprinderii, și de ce tovarășul director general Dumitracu Constantin, inventiv, îl cocoloșește.

Acum se știe. Tovarășul director general e și el inovator. Și nu cu două-trei propuneri de inovații ci cu 18, atât de unul singur cît și în chip de co-autor cu diverși subalterni. Nimeni desigur nu are nimic împotriva că tov. director general este inovator, dar faptul acesta are și unele consecințe care nu e bine să servească de prototip.

Una din consecințe: atelierul de prototipuri, cu cei numai trei meseriași ai săi, pe de o parte nu reușește să facă față executării la timp a tuturor prototipurilor de inovații ale salariaților, dar pe de altă parte s-au găsit posibilități ca o întregă echipă să lucreze, de un an de zile, în secția scularie, numai la prototipul tovarășului director („mașină de măturat străzile“, dosar nr. 1537/1957).

E bine că se realizează o „mașină de măturat“. Ca să existe mijlocul cu care acest procedeu utilizat la U. M. Progresul să poată fi... măturat.

CRISTEA BOLDU

(După sezișări de la cititorul **Midi Dracea** din București și de la corespondenți voluntari din Brăila și Cimpulung).

Secția Pierde Sezișări

Am adresat, anul trecut, Secției sanitare a Sfatului Popular al Capitalei, trei sezișări, în care li erau arătate unele lipsuri.

Neprimind, nici în anul acesta, nici un răspuns, am trimis secției o nouă scrisoare. De data aceasta secția ne răspunde că... nu ne poate răspunde, deoarece sezișările ce l-am trimis... le-a pierdut. Dar că „a luat măsuri organizatorice menite să lichideze aceste lipsuri“ și că, totodată, ne trimite anexată, copia unui anumit răspuns al secției sanitare a raionului „23 August“.

Dar... nu anexează nici o copie.

Curat „măsuri organizatorice“.

În loc de lipsuri lichidate, - lipsuri, din contră: mai... solide.

O aniversare nedorită

S-au împlinit șase luni de cînd, la 15 ianuarie 1958, în „Urzica“ nr. 1 (195), în folietonul intitulat „Un I. F. E. T. cu marafet“, au fost criticate Direcția silvică a regiunii Stalin și I. F. E. T. Orașul Stalin, pentru anumite ilegalități și abuzuri.

Și nici pînă azi Biroul de sezișări din M. A. S., prin care am sezișat forul superior răspunzător, nu ne-a onorat cu un răspuns în care să ne comunice dacă s-a pronunțat vreo sancțiune și care a fost aceea.

Cînd un for nu răspunde, nu înseamnă că nu e... răspunzător.

DESENATORUL FRAMINTAT

— Ceasul de la Universitate s-a reparat... Măruniș la tramvai este... Ce naiba o mai fi rămas de criticat?

Desen de Horia Ștefan

Desen de Al. Clenciu

Diagnostic și rețetă

Doctorul Anatolie Marta funcționează la dispensarul din comuna Poiana Mare (raionul Calafat).

Medic conștiințos, dar... om în vîrstă, mai uită uneori cîte ceva. Cînd uită să se certe cu cetățeanul Cocora Emil, soțul moașei din subordinea sa, e bine. Cînd uită însă să vină într-o marți după-amiază la dispensar, ba mai uită la dînsul și chelle dispensarului, nu e bine. E nevoit atunci ofițierul sanitar Dobre Oprea să facă, afară, în curte, o injecție unui copil de un an al cetățenei Stela Gheșu.

Deci tovarășul doctor Marta să nu uite că... cheia bunului mers al serviciului e să... nu uite cheia dispensarului la dînsul.

Oameni și vehicule

Se înșeală cine pretinde că automobilul merge mai repede

decît tramvaiul. Dovadă că, la „I.A.R.A.“ (Intreprinderea atelierelor de reparații auto) în București, vîn tîrziu la serviciu, dimineața, atât muncitorii Ivan Cornel, Irod Cornel și Cîmpoacă Andrei, care merg cu tramvaiul, cît și inginerul-șef Tanache Simion, care vine cu automobilul.

Și din această cauză se nasc felurite discuții: inginerul-șef e criticat în ședință, unde răspunde însă că nu e de acord cu critica, deoarece el nu poate veni la serviciu odată cu toți muncitorii, că d'ata e șef, - iar cei trei muncitori spun că ei întîrzie din... politețe, ca să nu intre pe poarta fabricii... înaintea șefului.

Ca să nu mai fie discuții, ar fi o singură soluție: să vină toți la serviciu, la timp.

Mai multă cooperare

Unele unități ale cooperației de consum din raionul Adamclisi (regiunea Constanța) nu func-

ționează totdeauna prea bine iar uneori de loc.

În comuna Alimanu, unitatea M. A. T. a stat, timp de un an, închisă, fiindcă n-a avut gestionar.

Cooperativa din comuna Strunga n-are gestionar nici acum. Vine pe-acolo, din cînd în cînd, gestionarul de la Oltina, de la distanță de 5 km, și mai vinde cetățenilor cîte ceva.

Dar chiar cînd unele unități au gestionari (cum sînt cele din comuna Mirleanu) tot nu se simte: fiindcă dumnealor țîn deschise prăvăliile la ce ore vor, iar în unele zile de loc.

În schimb, la M. A. T. din comuna Bellic se simte că există gestionar: după lipsa ce l s-a constatat în gestiune.

Asemenea situații s-ar evita dacă între unitățile cooperatiste din comune și forurile cooperatiste superioare (raional și regional) ar exista ceva mai multă... cooperare.

— Splendid tablou, maestre!
— Păi nu e tablou, e... paleta l...

Dragă Urzico

URZICUȚO,

Păcat că n-ai fost pe la noi. E foarte frumos! Oamenii sînt primitori și oricînd dispuși să-ți povestească cum o să fie cînd... o să fie și la ei în sat un cămin cultural. De fapt cu povestea asta e o... poveste mai ceva ca în filmul „Casa mult văsată”.

Cică odată, a început în sat construirea unui cămin cultural. N-o să fie el prea mare, spuneau unii experți ocazionali, dar în schimb... o să fie! Și de cite ori localnicii treceau prin fața cărămizilor și a lemnăriei destinate construcției căminului, rosteau cu glas tare: - Să-l vedem cit mai curînd gata!

Dar n-a fost. În schimb, au fost gata... fondurile. Adică, s-au terminat și odată cu ele au luat poziție „pe loc repaus” și lucrările. Într-un tirziu, s-a aflat că autorul acestei originale inversări de... surprize, este Sfatul popular al comunei Frasinu, care, sincer convins că sumele fixate prin autoîmpunere pentru ridicarea căminului nu... ridică nici o problemă, a lăsat ca încasarea banilor să se facă... automat și după cum era de așteptat... automat n-au mai fost fonduri.

Creдем, dragă Urzicuto, că la Sfatul popular comunal Frasinu, în materie de stringerea fondurilor prin autoîmpunere se autoîmpune o... autocritică... de fond.

Mircea Borbescu
satul Ibrianul, raionul Plocești

URZICUȚO,

Descurcările om, tovarășul Fotlade Ion, inginerul-șef al întreprinderii „Cariera de Marmoră” din Rușchița (raionul Caransebeș). Ulte, de pildă, cînd a aflat că autocamionul întreprinderii a fost instalat oficial... pe butuci, a reflectat o clipă și apoi a rostit calm și grav:

- O s-o scot eu la capăt!
Și așa a și făcut. A scos... din garaj autocisterna între-

prinderii, care într-adevăr l-a dus... pînă la capăt, adică l-a adus din stația C.F.R. Volslova în Rușchița. Nu l-a fost ușor, dar a scos-o la capăt! E ade-vărat că autocisterna nu e... Getax, pentru că zgudule ca o căruță, dar nici „nu se făcea” ca inginerul-șef să folosească autocisterna care circula între cele două localități. E o chestiune de „prestigiu”. În sfîrșit, noroc că cel puțin autocisterna Carierii se află în toate... facultățile mecanice, altfel, cine știe, poate lua la purtare... escavatorul. În orice caz, n-ar strica să știe inginerul Fotlade că năravuri de acest fel îl umbresc... cariera!

Mayer Ion
Rusca Montana
Raionul Caransebeș

URZICUȚO,

Două rezistențe de sondă, fabricate de „Electroputere” Craiova, au fost aduse la oficiul de foraj Bascov, unde, nu se știe de ce, s-au defectat. De la Bascov, au fost trimise la I.R.U.E. Cîmpina, spre refacere, dar și acțiunile au continuat să rămînă defecte. Atunci I.R.U.E. le-a trimis la Atelierele de reparații de la Gura Ocnitei. Ei bine, crezi că la Gura Ocnitei s-au îndreptat cumva? Da' de unde! Rezistențele - rezistențe, ce vrei! - s-au încăpățînat să nu se repare singure și atunci conducerea atelierelor, ca să le pedepsească, le-a dat afară din curte și le-a lăsat în drum, adică în fața porții, unde, supuse intemperțiilor și prafului, cele două recalitrante s-au învățat mînt să nu mai facă greutăți în muncă unor oameni care în general nu fac nimănu nimic. Nici măcar reparațiile ce le sînt încredințate.

Date naibii, cele două rezistențe de la Bascov! Sau, mai bine zis date... uitării!

Stolca Manole
Of. de foraj Moreni
raionul Cîmpina

Uneori materialele de construcție sînt aduse de la mari depărtări, ceea ce provoacă o sporire nefirească a prețului de cost al imobilelor

- Este lucrată cu var de la Caransebeș, cărămidă de la Rădăuși, ciment de la Cernavodă, nisip de la Arad...
- Aha! Înțeleg acum de ce spuneți că e în „stil național”!...

Desen de Fred Ghenea

DRAGĂ URZICUȚO,

Unitatea de care aparțin a încredințat cooperativei „Electrica” din București, str. Mihail Eminescu nr. 89, spre reparație, o pompă de apă „pompă submersibilă” din cauza defectării căreia nu mai putea funcționa instalația noastră de aprovizionare cu apă.

Ei bine, dragă Urzico, timp de... șapte luni n-a ținut această cooperativă, pompa, pînă să n-o repare. Iar cînd, în sfîrșit, a „reparat-o”, știi cîți bani n-a luat? - Șapte mii de lei!

Dar asta n-a fost nimic. Partea „frumoasă” abia acum vine. Cit timp crezi că a funcționat costisitoarea pompă pe care ne-au „reparat-o”, în condițiile arătate, „specialiștii” tovarășului Milton de la cooperativa „Electrica”? A funcționat... șapte ore. Altfel: șapte ore, mari și late.

„Specialiștii” care țin o pompă șapte luni și o „repară” ca să

dureze șapte ore, - n-au... șapte ani de-acasă.

Al. Chirilac
str. Dr. Al. Bogdan, nr. 13
Orașul Stalin

- De ce nu-l saluți pe profesor, că-i mai mare decît tine?

- Eu nu mă ploconesc, dragă!

Desen de Luigi Luigi

CONCURSUL „URZICII”

Reamintim cititorilor noștri că „Urzica” organizează în cinstea zilei de 23 August un larg Concurs literar de proză și poezii satirico-umoristice.

Pentru cele mai bune lucrări, în versuri sau în proză, se acordă premii și mențiuni în bani.

Concursul a început la 15 iunie și se încheie la 23 August a. c.

Condițiile de participare au fost publicate în „Urzica” nr. 11 din 15 iunie a. c.

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25.

Telefoane:

Secretariat 5.38.56;

Secția scrisori 3.86.12;

Secretariat de redacție 4.28.15;

Interurban 27

